

varetagelse, og hvori alle de Skibe, som seile i vore smaa, snevre Farvande, virkelig og laa have Krav paa, at der tages Hensyn til dem. Det er jo aldeles klart, at de Afstandsbestemmelser, som gjælde paa Atlanterhavet, passe slet ikke paa vore Forhold, og hidtil kunne vi sige, er det gaaet godt. Der har, mig bekendt, ikke været nogen som helst Klage over, at der har været Chicanerier eller Drillierier i Veien for disse Medlæggninger; i hvert Fald vil det være sært at komme med Straffebestemmelser, som handle om, at man ikke maa drille hinanden. Det have vi hidtil ikke været inde paa. Det kan godt være, at der er Ubegageligheder derved, men man kommer nok over det, og naar et Stib nærmer sig paa en ubetimelig og hensynsløs Maade, saa at det gjør Skade, skal man not komme det til Livs, uden at man behøver at have disse, som det forekommer mig, uklare og taagede Bestemmelser at ty til. Seg vil derfor ligeledes, skjøndt naturligvis i mindre Grad, være imod, at disse Bestemmelser optages her, og jeg vil særlig gjøre de Herrer, som ere ganske anderledes fjendte med vore smaa Farvande, med hvad der foregaar der, og med, hvem der færdes der, end jeg, opmærksom paa, at man ikke ved at komme med saadanne overdrevne Bestemmelser for at beskytte Noget, som hidtil ikke har mødt nogen Ulempe, maa komme til at volde en Del Folk Ulempe, som ikke bør forulempes. Det er Grunden til, at jeg med Hensyn til den anden Række Bestemmelser, som foreslaas, heller ikke er tilbøielig til at stemme for dem, men dog naturligvis med Hensyn til dem stiller mig paa en noget anden Maade og afventer de Oplysninger, som maatte fremkomme. Seg ser ikke rettere, end at jeg hermed har indbegaaet Hovedbestemmelserne, nemlig Forslagene under Nr. 1, 2, 3 af det ærede Medlem for Fælster (Oxenbøll). Saa er der det ærede Medlems Forslag under Nr. 4: at Bøderne tilfalde Statskassen. Det kan jeg ikke have det Mindste imod, det er mig ganske ligegyldigt. Det kunde jo for Resten, synes jeg, være ret naturligt at give dem til Politikassen. Seg ser, det moives ved, at Sø- og Handelsretten skal behandle disse Sager; men den behandler dem selvfølgelig som offentlige Politisager, og jeg mindes i Dierbliffet ex tempore ikke, om man saa ikke henlægger Bøderne til Politikassen, hvad jeg egentlig skulde være tilbøielig til at tro. Men vil man fortrække Statskassen, kan jeg ikke have det Allermindste derimod. — Endelig have vi de Forslag, som ere stillede af det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Broberg). Forslaget under Nr. 1 falder jo sammen med

Forslag Nr. 1 af det ærede Medlem for 5te Kreds (Oxenbøll). Det skal jeg derfor ikke sige Noget om nu. — Nr. 2 er taget tilbage, Nr. 3 er et Forsøg paa en Omredaktion, som jeg finder er unødvendig, fordi det synes mig selvfølgelig, at naar et Stib ved Tilfældighed faaer fat paa et Kæbelov, har det ikke Lov til uden videre at hugge det over og beskafige det for at blive fri for det, thi saa falder det ind under Straffebestemmelserne; der skal tages lempelig paa det. Saa dette behøves ikke, synes mig. Men dertil kommer, at det ikke er affattet paa en heldig Maade. Der kommer Kollision frem mellem dette Ændringsforslag og det, der er stillet af begge de ærede Landssthingsmænd under Nr. 1. Man har nemlig, i alt Fald i vor Theori 3 forskjellige Grader af Tilregnelighed; Handlingen er enten forsættelig eller uagtsom eller hændelig, og nu har § 1 taget „Forsæt“ og „Uagtsomhed“, men det ærede Medlem taler om „uforsættelig“; det er ingen Modsetning til det Foregaaende. Hvis han derimod mener „hændelig“, er det ikke klart udtrykt, og mener han „uagtsomt og hændeligt“, er der en Kollision til Stede mellem det Sidste og det Første; i det Første staar der nemlig, at naar Handlingen sker af Uagtsomhed, skal der straffes, og i det sidste Forslag vil der komme til at staa, at naar man er uagtsom, skal man endog have Erstatning, hvis man hugger Kæblet bort. Det gaar ikke an at affatte Loven paa den Maade, og af den Grund vil jeg ikke kunne stemme for Forslaget.

Oxenbøll: Jeg havde ikke troet, at jeg skulde behøve at tage Ordet mere med Hensyn til de foreliggende Forslag, men det høre Ting, haaber jeg, vil undskylde, at jeg gjør det, da jeg efter det sidste Foredrag paa en Maade er nødt til det. Foredraget kom mig noget overraskende, fordi det undertjendte den smukke Enighed, som man havde troet, at der var i Udvalget. Det kan jo altid være forfriskende ikke at være ganske enige, men jeg synes, at den Maade, hvorpaa den ærede sidste Taler desavværede Udvalget, var noget stærk. Naar det ærede Medlem uanset de Udtalelser, der ere faldne, skjønnede, at det var nødvendigt at komme ind paa det juridiske Spørgsmaal, saa vil jeg just ikke sige, at det skete paa den mest slaaende Maade. Det ærede Medlem mente, at det var rent galt at optage Konventionens Artikel 2 i denne Lov, da det kun vilde afstedkomme Forvirring, og Domstolene ikke vilde vide, hvad de havde at rette sig efter o. s. v. De andre Magters Befuldmægtigede, som have